

Střípky z naší farnosti
Č. 16

Zpravodaj farnosti Kněždub

2/2015

*„Nesud'te, abyste nebyli souzeni.
Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni,
a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.
(Matouš 7, 1-2)*

PROMLUVA KE SLAVNOSTI SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

Bratři a sestry, slavnost Seslání Ducha svatého, kterého Ježíš slíbil svým učedníkům než vystoupil zpět do nebe ke svému nebeskému Otci, aby nám tam připravil místo, nám opět připomíná **působení Ducha svatého v našem životě**. Tímto působením jsou spojeny dary Ducha svatého, které v nás posilují různé ctnosti a dávají nám **schopnost jednat podle Božího Ducha**.

Prvním darem Ducha svatého je moudrost. **Dar moudrosti je nejvyšší ze všech darů**. Přichází na pomoc **Božské ctnosti lásky**. **S pomocí tohoto daru vnímáme Boha jako střed naší duše, cíl našeho života**. Přítomnost **Boží zakoušíme** v tom, co v nás koná, **v duchovní radosti a pokoji**, kterými nás zaplavuje. To však nijak nesouvisí s citovými nebo smyslovými prožitky. Je to radost mnohem hlubší a niternější, která ve vyšších stupních duchovního života přichází zároveň s citovou vyprahlostí a temnotou. V tomto životě zůstává dar moudrosti v temnotě víry, ale jeho vrchol směřuje až k nazírání Boha v nebeské blaženosti.

Dar rozumu nám pomáhá proniknout do smyslu zjevených pravd, **je posilou pro ctnost víry**. Víra je pouhým souhlasem se slovem Božím, který může existovat i ve stavu smrtelného hříchu. **Dar rozumnosti** však **proniká obsahy víry**, aniž by jim bral jejich tajemství. Proto je také přístupný jak pro vzdělané, tak pro prosté lidi. Mnozí, kteří nejsou schopni studovat důvody k víře na teologické úrovni, disponují darem rozumnosti v mnohem větší míře než učenci. Nahlízejí nekonečnou velikost Boží, hloubku vztahů v Nejsvětější Trojici nebo hluboké pokoření vtěleného Slova s takovou intenzitou, která nekonečně přesahuje možnosti stvořeného rozumu.

Dar umění nemá nic společného s múzami. Vede nás, abychom **svatě posuzovali stvořené věci**, buď že nám ukazuje jejich nicotu, nebo **nás vede jejich prostřednictvím k Bohu**. Dává nám poznat, že tvorové sami o sobě nejsou nic, a že se na ně nemáme vázat jako na svůj poslední cíl. Na jeho vrcholu máme sílu k odříkání až k hrdinskému stupni. Připodobňuje nás ukřižovanému Kristu, připojuje nás k velkému tajemství vykoupení. Zvláště je to **umění poznat závažnost hříchu**, které má za ovoce nadpřirozenou lítost. Tento dar **souvisí se ctností naděje a řídí dary rady, síly a nábožnosti**.

Dar rady zdokonaluje ctnost **opatrnosti**, tedy **schopnost správně se rozhodovat**, volit dobré prostředky k cíli. Jenže v lidském životě přicházejí situace, kdy se musíme rozhodovat mezi dvěma zly. Dobro jednoho je často zlem pro jiného. Jindy nám zase chybí dostatečný rozhled pro to, abychom se mohli rozhodnout v závažné věci, protože nám všechny možnosti připadají

stejně dobré. Dar rady přichází na pomoc při volbě nejlepších prostředků k věčnému cíli; ukazuje, co je třeba činit a čeho se varovat, co říci a co zamlčet, co podnikat a čeho nechat.

Dar síly nám dává odvahu podnikat pro Boha veliké věci a snášet útrapy. **Je doplněním ctnosti statečnosti. Vnuká nám neochvějnou důvěru v Boží pomoc a i v nejtěžším utrpení posiluje duši nadpřirozenou radostí ze spojení s Kristem.** Zároveň podpírá ty, kteří procházejí obdobím vnitřní vyprahlosti, kdy nezakoušejí Boží přítomnost a lásku. Posiluje jejich víru a zbožnost, aby neklesli a nevzdálili se od Boha.

Dar bázně Boží nevbuzuje strach, ale posvátnou úctu před svatostí. **Přichází na pomoc ctnosti mírnosti.** Chrání nás před poklesky naší narušené přirozenosti. Nejprve vnuká **odpor k hříchu a chrání před pokušením**, v dalším stupni v nás vzbuzuje synovskou úctu k Boží velebnosti, chrání před neúctou ke svatým věcem a před opovážlivostí.

Dar zbožnosti je pozitivním doplněním daru bázně Boží. Plní nás synovskou oddaností k Bohu, pobízí nás, abychom s ochotou a láskou plnili všechno, co se týká modlitby, bohoslužby, **rozvíjení duchovního života.** Je tedy **dovršením ctnosti spravedlnosti**, v níž dáváme Bohu i bližnímu to, co mu náleží. **V nejvyšším stupni nás pobízí zcela se oddat službě Bohu**, přinášet Mu všechny své skutky jako oběť ve spojení s jedinou dokonalou obětí našeho Spasitele.

Hledejme tedy společně, který dar Boží jsme ukryli hluboko ve svém nitru a nyní ho nevyužíváme. Prosme, abychom ho znovu našli a stal se naším pomocníkem v životě i na cestě do Božího království.

P. Miroslav Bambuch

*„Pokud vám Pán dává zkoušku,
vzete, že on nedovolí,
aby byla nad vaše síly.*

*Pozdvihněte pohled do výše,
zvětšete svoji odvahu.
Pán je s vámi a není důvod se bát.“*
(Sv. otec Pio)

„Manželství jako slavnost“-

katecheze papeže Františka na gen.audienci

Část první: *Naše reflexe o původním Božím plánu s lidským párem muže a ženy se po zastavení u dvou vyprávění z knihy Geneze nyní zaměří přímo k Ježíši.*

Evangelista Jan na začátku svého evangelia podává příhodu ze svatby v Káni, na které byli přítomni Panna Maria a Ježíš se svými prvními učedníky (srov. *Jan 2,1-11*). Ježíš byl na této svatbě nejenom přítomen, ale „zachránil tuto slavnost“ zázrakem proměnění vody ve víno! První ze zázračných znamení, kterým zjevil svoji slávu, tedy uskutečnil v souvislosti s manželstvím a bylo to gesto velké sympatie ke vznikající rodině, gesto podněcené Mariinou mateřskou péčí. Vrací nás to ke knize Geneze, kde Bůh dokončuje stvoření mistrovským dílem muže a ženy. Ježíš začíná se svými zázraky právě zde u tohoto mistrovského díla, v manželství, na svatbě muže a ženy. **Ježíš nás tak učí, že mistrovským dílem společnosti je rodina:** milující se muž a žena! To je mistrovské dílo!

Od časů svatby v Káni se změnilo mnoho věcí, ale toto Kristovo „znamení“ obsahuje poselství stále platné. Zdá se, že je dnes nesnadné mluvit o manželství jako o slavnosti, která se obnovuje během času v různých životních obdobích manželů. Vskutku je stále méně lidí, kteří uzavírají sňatek. Mladí se nechtějí ženit a vdávat, to je fakt. V mnoha zemích však stoupá počet rozvodů a klesá počet dětí.

Těžkosti společného soužití manželů či rodiny vedou stále častěji a rychleji k rozpadu svazků a důsledky nesou především děti. Uvědomme si, že prvními oběťmi, největšími oběťmi, které nejvíce trpí rozvodem, jsou děti. Pokud odmalička zakoušíš, že manželství je svazkem „na dobu určitou“, nevědomky to tak bude i u tebe. Mnozí mladí skutečně nemají v plánu uzavírat neodvolatelný svazek a zakládat rodinu natrvalo. Myslím, že se musíme velice vážně zamyslet nad tím, proč se mnozí mladí „necítí na manželství“. Je to kultura prozatímnosti, všechno je provizorní a zdá se jako by neexistovalo nic definitivního. To že mladí odmítají sňatek, je jedna ze starostí, které dnes vyvstávají. Proč se nechtějí brát? Proč dávají často přednost soužití či „redukované odpovědnosti“? Proč mají mnozí i mezi pokřtěnými malou důvěru v manželství a v rodinu? Je důležité se to snažit pochopit, pokud

chceme, aby mladí mohli nacházet správnou cestu. Proč nemají důvěru v rodinu?

Těžkosti nejsou jenom ekonomické povahy, ačkoliv jsou opravdu vážné. Mnozí se domnívají, že tato změna nastala v posledních desetiletích v důsledku emancipace ženy. Ani tento argument však neplatí, je falešný a nepravdivý. Je výrazem mužského šovinismu, který chce nad ženou neustále panovat. Děláme ostudu jako Adam, když se jej zeptal Bůh: „Proč jsi jedl plody z toho stromu?“, a on odpověděl: „Žena mi dala jíst. Žena je tedy vinná...“ Ubohá žena! Musíme ženy bránit!

Ve skutečnosti takřka všichni muži i ženy chtějí stabilní citovou jistotu, solidní manželství a šťastnou rodinu. Rodina je na vrcholu oblíbenosti mezi mladými lidmi, ale ze strachu, že se spletou, mnozí na ni ani nepomýšlí, a přestože jsou křesťané, neuvažují o svátostném manželství, jedinečné a neopakovatelné smlouvě, která se stává svěděctvím víry. Snad právě tento strach ze selhání je tou největší překážkou přijetí slov Krista, který přislubuje milost manželskému spojení v rodině. **Nejvíce přesvědčivým svěděctvím o pozhelnání křesťanského manželství je dobrý život křesťanských manželů a rodiny. Není lepšího způsobu vyjádření krásy této svátosti!** Bohem posvěcené manželství chrání onen svazek muže a ženy, který Bůh požehnal již na počátku stvoření, a je zdrojem pokoje a dobra po celý manželský a rodinný život. Tato velká důstojnost svazku muže a ženy v prvních dobách křesťanství vedla například k odstranění nešvaru, který byl tehdy považován za zcela normální, totiž práva manželů rozejít se s manželkou a to z pohnutek naprosto lichých a ponižujících. Evangelium rodiny, evangelium, které právě tuto svátost zvěstuje, překonalo tuto zavedenou kulturu rozvodu.

Křesťanský zárodek radikální rovnosti manželů musí dnes přinést nové plody. Svěděctví o sociální důstojnosti manželství se stane přesvědčivým právě touto cestou, tedy přitažlivým svěděctvím vzájemnosti a komplementarity mezi nimi. Proto musíme jako křesťané v tomto ohledu požadovat více. Například: rozhodně podporovat právo na rovnou mzdu za tutéž práci. Proč by mělo být samozřejmé, že ženy vydělávají méně než muži? Nikoli! Mají tatáž práva. Nerovnost je zjevný skandál! A zároveň uznávat, že mateřství ženy a otcovství muže jsou vždycky cenným bohatstvím, které slouží především dětem. Rovněž tak ctnost pohostinnosti křesťanských rodin dostává dnes zásadní význam, zvláště v situacích chudoby, degradace a násilí v rodině.

Drazí bratři a sestry, nemějme strach pozvat Ježíše na svatbu, pozvat jej k sobě domů, aby byl s námi a opatroval rodinu. A nemějme strach pozvat také Jeho matku Marii! Křesťané, kteří se berou v Pánu, jsou proměňováni na účinné znamení Boží lásky. Křesťané neuzavírají sňatek pouze kvůli sobě, ale berou se v Pánu k užítku celého společenství, celé společnosti.

Část druhá: V našem cyklu katechezí o rodině se dnes přímo dotkneme krásy křesťanského manželství. To není pouhý obřad, který se koná v kostele, s květinovou výzdobou, šaty a fotkami... **Křesťanské manželství je svátost, která se slaví v církvi a která také vytváří církev, neboť dává počátek novému rodinnému společenství.** Apoštol Pavel to shrnuje známým výrokem: „Toto tajemství – říká o manželství - je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve“ (Ef 5,32). Pavel inspirovaný Duchem svatým tvrdí, že **láska mezi manžely je obrazem lásky mezi Kristem a církví.** Nepředstavitelná důstojnost! Ve skutečnosti je však vepsána ve stvořitelském plánu Boha a bezpočet křesťanských manželů ji navzdory svým omezením a hříchům spolu s Kristovou milostí uskutečnili!

Svatý Pavel mluví o novém životě v Kristu a říká, že všichni křesťané jsou povoláni se mít rádi, jako nás miloval Kristus a „podřizovat se jedni druhým“ (Ef 5,21), což znamená jedni druhým sloužit. A v této souvislosti uvádí tuto analogii mezi manželským párem a vztahem Krista a církve. Je zřejmé, že tato analogie je nedokonalá, ale je třeba chápat její duchovní smysl, který je vznešený a revoluční a zároveň jednoduchý a dosažitelný každému muži a každé ženě, kteří se svěřují Boží milosti.

Manžel – říká Pavel – má mít svou ženu rád „jako vlastní tělo“ (Ef 5,28); milovat ji jako Kristus „miloval církev a vydal sám sebe za ni“ (Ef 5,25). A vy, zde přítomní manželé, rozumíte tomu? **Milovat vlastní manželku jako Kristus miluje církev** – to je míněno vážně, nikoli žertem! Účinek této radikální oddanosti požadované po muži láskou a důstojností ženy podle příkladu Krista, musel být v samotné křesťanské komunitě mimořádný. **Tento zárodek evangelní novosti, který obnovuje původní vzájemnost oddanosti a úcty, uzrával v dějinách postupně, ale nakonec převážil. Svátost manželství je obrovský úkon víry a lásky: dosvědčuje odvahu víry v krásu stvořitelského úkonu Boha a život oné lásky, která pobádá jít stále dál, za sebe i za rodinu samu. Křesťanské povolání mít rád bezvýhradně a bezmezně je spolu s**

Kristovou milostí základem svobodného souhlasu, kterým je manželství vytvářeno.

Církev sama je plně zapojena do dějin každého křesťanského manželství: roste jeho úspěchy a strádá jeho nezdary. Musíme se však vážně ptát: přijímáme my sami jakožto věřící a také jako pastýři až do nejzazších důsledků tento nerozlučitelný svazek dějin Krista a církve s dějinami manželství a lidské rodiny? Jsme ochotni tuto odpovědnost na sebe seriózně brát? Znamená to, že každé manželství jde cestou lásky, kterou Kristus chová k církvi. A to je velkolepé!

V hloubi tohoto stvořitelského mystéria, poznaného a obnoveného ve svojí ryzosti, se otevírá druhý velký horizont, který charakterizuje svátost manželství. Rozhodnutí „vžít se v Pánu“, toto rozhodnutí, zahrnuje misionářskou dimenzi, což znamená ochotu srdce zprostředkovávat Boží požehnaní a Pánovu milost všem. **Křesťanští manželé mají totiž jakožto manželé účast na poslání církve. K tomu je zapotřebí odvahy!** Proto, když zdravím na generálních audiencích novomanžele, říkám jim, že jsou odvážní. **Milovat jako Kristus miluje církev - to vyžaduje odvalu!**

Slavení této svátosti nemůže ponechávat stranou tuto spoluzodpovědnost rodinného života za obrovské církevní, misijní poslání lásky. Život církve se pokaždé obohacuje krásou svatební smlouvy, stejně jako se ochuzuje pokaždé, když je zohyžděna. Aby církev mohla nabízet všem dary víry, lásky a naděje, potřebuje také, aby manželé odvážně prokazovali věrnost svojí svátostné milosti! **Boží lid potřebuje jejich každodenní putování ve víře, lásce a naději spolu se všemi radostmi a námahami, které s sebou v manželství a rodině toto putování nese.**

Směr cesty je tak vyznačen navždy. Je to trasa lásky, totiž mít rád jako miluje Bůh, navždy. Kristus nepřestává pečovat o církev, stále ji miluje a chrání a neustále odstraňuje z její lidské tváře skvrny a vrásky všeho druhu. **Dojemná a překrásná je tato zář Boží síly a něhy, která se předává od manželství k manželství, od rodiny k rodině!** Svatý Pavel má pravdu: **toto je skutečně „veliké tajemství“!** Muži a ženy dostatečně odvážní, aby nesli tento poklad v „hliněných nádobách“ svého lidství, jsou bytostným zdrojem pro církev a pro celý svět. Bůh jim za to natisíckrát žehnej!

Převzato z www.radiovaticana.cz, přeložil Milan Glaser

Setkání Pastoračních a Ekonomických rad s otcem arcibiskupem

Dne 8. dubna 2015 se uskutečnilo setkání členů pastoračních a ekonomických rad našeho děkanátu s otcem arcibiskupem Janem Graubnerem ve Veselí nad Moravou. Setkání s ním proběhlo v posledních letech několikrát. Letos chtěl otec arcibiskup oznámit a zhodnotit výsledky úkolů, které byly stanoveny v minulých letech.

Na úvod řekl, že evropská kultura vznikla na křesťanských základech a morálních hodnotách. Pokud se ze společnosti a z evropských států tyto hodnoty vytratí a nebo budou dokonce záměrně vytlačovány může se stát a celková situace k tomu pomalu spěje, že Evropa jako taková i se svou kulturou zanikne a může být nahrazena islámem. Citoval výroky muslimského imáma, který řekl chorvatskému kardinálovi: do Evropy jsme vstoupili podle vašich zákonů, ale vládnout v ní budeme podle našich. Proto je tak důležité zachovat v Evropě křesťanskou kulturu a její hodnoty.

Dále zdůraznil, **aby farnost byla zdravá, musí být zastoupeny všechny činnosti ve farnosti.** Komunikace, společenství, sport, společenské aktivity atd. Dále nám byl ukázán graf a výsledky ze sčítání počtu věřících v naší arcidiecézi lístečkovým systémem, kdy jsme natrhli na lístku jednotlivé údaje. Největší počet lidí na nedělních mši svatých tvořili lidé ve stáří 70 let, pak nad 70 a více, kteří postupně ztrácí víru. V některých diecézích se ale počet mladých lidí stabilizoval a zaznamenává mírný nárůst. Je to i díky společenstvím, ve kterých se mohou mladí lidé setkávat. **Bez společenství stejně starých a smýšlejících lidí je v dnešní době těžké víru zachovat a rozvíjet.** Uvedl příklad, že v Německu, kde je daleko vyšší životní úroveň a kde i církev je bohatší než u nás, je v současné době na prodej 70 kostelů, protože do nich už nikdo nechodí a nejsou využívány.

Otec arcibiskup se zamýšlel nad tím, zda i u nás postupovat stejným způsobem, popř. slučovat malé farnosti, kde chodí do kostela jen pár lidí. Do budoucna se v církvi počítá s větším využitím a nasazením laiků. V církvi se předpokládá také s větším dobrovolnictvím, tzn. že se věřící budou více angažovat na různých projektech církve, nebudou odmítat pomoc charitě a angažovat se podle svých možností a schopností. Začíná se projevovat jev, kdy odmítání darů a pomoci může znamenat úpadek či absenci víry. Trend

dobrovolnictví a sebedarování začíná už v rodině při výchově dětí. Arcibiskup zdůraznil, že **v životě farnosti je potřeba sloužit, ale také přinášet oběti.**

Dále bylo oznámeno, že diecéze má 21 děkanátů. Ty jsou velmi rozdílné rozlohou, počtem věřících, rozsahem činnosti, různými aktivitami atd. Jsou rozdíly mezi děkanáty např. mezi šumperským děkanátem, valašským děkanátem nebo děkanátem na moravském Slovácku. Bylo řečeno, že v našem děkanátu je potřeba najít laiky, např. manžele, kteří by pomohli s přípravou snoubenců. Je také zájem o církevní služby v nemocnicích, o nemocniční kaplany, ale mohou to být i laici, kteří působí v nemocnicích. Výrok ředitele jedné velké nemocnice byl tento: „Stále se zdůrazňuje nedostatek peněz ve zdravotnictví, ale podle mého názoru největším problémem je neochota a nedostatek komunikace personálu mezi sebou a pak personálu vůči pacientům.“ Bylo oznámeno, že **charita vypomáhá ve všech farnostech děkanátu a charita působí a má své aktivity ve všech děkanátech v diecézi.** Bylo také oznámeno, že probíhá jednání o církevních restitucích se státem. Bohužel pověřené státní úřady dělají někdy obstrukce a problémy při vydávání církevního majetku. I ve sdělovacích prostředcích se často sází na ty nejhorší lidské vlastnosti: závist, nepřejícnost a různé pomlouvačství vůči církvi. Přesto do budoucna je snaha, aby církev byla samostatná, sloužila co nejlépe společnosti, zvláště opuštěným, chudým a nemocným lidem.

Na závěr setkání nás otec arcibiskup pobavil výrokem, který mu řekly řádové sestry dominikánky. Ty, jak je známo, nosí řeholní hábit černo-bílo-černý. Dvě sestřičky šly po Praze do nemocnice, kde pracovaly. Po cestě je potkali dva výrostci a ten jeden povídá: „Hele, vole, potkali jsme dva tučňáky.“ Tu jedna sestra pohotově říká té druhé: „Hele, tučňáku, potkali jsme dva voly.“

V průběhu večera bylo s otcem arcibiskupem probráno ještě mnoho různých témat, která se v současnosti v církvi vyskytují a která je potřeba v současnosti řešit a to i **za přispění laiků a všech lidí ochotných pomoci.**

František Petrucha,
člen pastorační rady

*„Kdo chce, hledá způsoby,
kdo nechce, hledá výmluvy.“
(sv. Jan Bosko)*

Koncert pro Sabinku Chromečkovou

Milí Boží přátelé,

v neděli 19. dubna, jsme u nás ve farnosti uspořádali Velikonoční benefiční koncert pro Sabinku Chromečkovou, kdy jsme se rozhodli přispět na její léčbu, která má pomoci Sabince naučit se chodit bez pomoci druhé osoby.

Při koncertu vystoupily naše dětské scholy z Kněždubu a Tvarožné Lhoty. Rovněž Mirka Zalubilová s tátou a chrámovým sborem Salve a nakonec i naše maminky a tátové, kteří rádi zpívají, a kterým já, pan farář, říkám „Staré Páky“. To vše pod režii Žanety Šantavé. Chtěl bych jim tímto ještě jednou moc poděkovat za jejich zpěv. **Kdy se zpěv, velký to dar od Boha, darovaný mnohým z nás, mění na chválu Boží a skutek tělesného milosrdenství**, kdy pomáháme jedné z nás. Děkuji také všem dárcům za jejich finanční dar i za modlitbu.

Při koncertu samozřejmě nechyběla ani Sabinka s tatškou Vlastikem a mamkou Ivou. Rovněž tu byl i brácha Sabinky Radim.

I přesto, že výnos byl štědrý a bohatý, stále ještě určitá část peněz schází, proto vás vybízím staňte se členy Asociace rodičů s DMO, kdy můžete jednou ročně přispět na účet vámi vybraného dítěte 1200Kč ročně nebo 100Kč měsíčně. Více informací naleznete na internetu: www.asociace-deti-dmo.cz, kde si dole kliknete na ikonu „příběh“ a vyberete str. 6 a tam naleznete i naši Sabinku a účet, na který je možné posílat váš dar.

Naleznete tam také tento článek:

SABINKA CHROMEČKOVÁ

Jmenuji se Ivana Chromečková a chtěla bych Vás požádat o finanční příspěvek pro naši postiženou dceru Sabinku na léčbu KLIM – THERAPY. Jedná se o speciální léčbu v Klimkovicích u Ostravy. Letos jsme s dcerou tuto 4 týdenní léčbu podstoupily a byla pro nás velmi účinná a přínosná. Protože jsme udělaly velké pokroky, rády bychom tuto léčbu zopakovaly. Můj manžel pracuje jako řidič autobusu a já pečuji o dceru, tudíž nejsme schopni uhradit částku 92020Kč za 4 týdenní pobyt. Proto si Vás dovoluji požádat o finanční pomoc. Sabince je 12let. Narodila se 6.1.2002 předčasně ,vážila 1600 g. Krátce po narození jí byla diagnostikována DMO. Ani přes nepříznivé prognózy jsme se nikdy nevzdali naděje, že bude mluvit a chodit. Dnes je ze Sabinky moc milá a upovídaná holčička, která ráda zpívá a zná spoustu říkanek a pohádek. Hodně pozitivně na ni působí také její 18-ti letý bratr, který se jí věnuje a pomáhá mi. Přesto že je Sabinka postižená, má ji brácha moc rád a ona jeho také. Dělalí nám oba radost. Sabinka velmi dobře spolupracuje při každodenním cvičení, ráda jezdí na kole, na koni a plave. Doma máme snad všechny možné pomůcky, které využíváme k rehabilitaci. Do lázní jezdíme pravidelně a jsme moc rádi, že existuje KLIM-THERAPY, které je o moc účinnější, proto bychom léčbu chtěly opět podstoupit, abychom se posunuly o kus dál v našem neúnavném snažení. V současné době Sabinka ustojí se 4- bodovými holemi a chodí s dopomocí. Přestože Sabinka vyrůstá v harmonické rodině všemi milována, přece jen jí něco chybí a to finanční prostředky na léčbu KLIM – THERAPY.

Číslo účtu: 2600501836/2010

Staňte se členy Asociace rodičů a dětí s DMO.

Nikdo o vás nemusí vědět a přispívat můžete podle svých možností.

„A Bůh, který vidí i to, co je skryté, vám odplatí.“

P. Miroslav Bambuch

Májové květy mariánské úcty

Prožívali jsme měsíc květen – nejkrásnější měsíc v roce, měsíc Panny Marie. Po celý měsíc květen uctíváme v našich kostelích a domácnostech blahoslavenou Pannu Marii při májových pobožnostech. Poslední májovou pobožnost v naší farnosti jsme všichni společně slavili tuto neděli. Každý z nás ví, že cílem májových pobožností je vést Boží lid k pravé mariánské úctě.

Blahoslavená Panna Maria nás vede nejjistější cestou ke svému Synu Ježíši Kristu. Nikdy nestrhuje pozornost na sebe, ale vždy nás směřuje ke Kristu Pánu. Vzpomeňme na její slova v Káně Galilejské: **„Cokoliv vám řekne, učiňte!“**

Mariánské pouti a „májové“ ke květnu patří, ačkoli si v tomto údobí máme připomínat na přání Druhého vatikánského koncilu především radost z velikonočního Vzkříšení, spojení měsíce květu a květin s Marií – šárónským kvítkem z Písně písní – totiž trvá už tolik staletí, až se nám stalo úplně přirozeným

Vyplyvá to z kořenů májových modliteb, které jsou vícere – spatřují se v pobožnostech k utrpení Páně, ve slavnostech Nalezení svatého Kříže, jež dříve připadaly na třetí květnový den, a ve starobylém jarním žehnání polí a prosbách za dobrou úrodu, které církev včlenila také do své praxe. Mariánskou podobu převzala májová zbožnost až na sklonku 18. století. Po

rozšíření soukromých květnových mariánských pobožností na různých místech Itálie se v roce 1784 ve Ferraře konaly po celý květen veřejné mariánské modlitby, v roce 1813 se pobožnosti odehrávaly již v desítkách italských kostelů a šířily se i do dalších evropských zemí. Zásluhou jezuitského řádu se pak během

19. století ujaly také u nás: poprvé se zde slavily v roce 1852 v Brně.

Od poloviny 19. století se „májové“ staly nejvýraznější formou mariánské úcty. Významnou roli tu hrálo vyhlášení dogmatu o neposkrvněném početí Panny Marie z roku 1854, jehož zveřejnění bylo navíc v diecézích nezřídka úmyslně načasováno právě na měsíc květen.

Po vypuknutí 1. světové války propojil papež Benedikt XV. májové modlitby k Panně Marii s modlitbou za mír a podobně Pius XII. vyzýval ke květnovým prosbám za mír během války následující. V encyklice Mediator Dei z roku 1947 pak doporučil „májové“ jako jeden z úkonů zbožnosti, a završil tak období, jež bývá nazýváno přímo „mariánským stoletím“. Ve 20. století se také ustálila současná podoba májových pobožností, známých dnes bezmála v každé farnosti, jako sledu večerních modliteb, meditací a zpěvů, jimž dominuje loretánská litanie. Součástí veřejných pobožností bývalo též mariánské kázání a kněžské, či dokonce biskupské požehnání; někdy se modlitby konaly i před vystavenou Nejsvětější svátostí. A bohatá květinová výzdoba se netýkala jen oltářů v kostelích či venkovských mariánských kapličkách, ale i typických „májových oltářů“ v domácnostech, kde se v rodinném kruhu odbývaly soukromé květnové mariánské modlitby. Po II. vatikánském koncilu význam májových pobožností, podobně jako u jiných forem lidové religiozity, poněkud zeslábl a ustoupil hlavně z veřejných míst. Charakteristické „májové“ se příznačně nejintenzivněji udržují v oblastech, kde má i jinak lidová tradice významné místo, anebo jsou po letité přestávce obnovovány. Starý zvyk tak získává zase nové funkce...

Částečně čerpáno z Katolického týdeníku z článku [Aleny Scheinostové](#)
Martina Šimšová

První svaté přijímání 17. 5. 2015 Tvarožná Lhota

V neděli 17. 5. 2015 v našem kostele sv. Anny přijaly naše děti poprvé ve svých životech Tělo Ježíše Krista. Pro všechny to byl velmi sváteční den a sami jsme si mohli připomenout výjimečnost každé chvíle, kdy přijímáme Ježíše Krista do svých životů.

Přála bych dětem i rodičům, aby si svátečnost této chvíle udrželi ve svých srdcích a s radostí a láskou přijímali Ježíše Krista vždy, když budou slavit mši svatou. A to bychom si vlastně mohli přát i my všichni, abychom nezapomínali, že přijetí Ježíše Krista není jenom rutina, která patří ke mši svaté, ale je to slavnost. Je to dar, který od Ježíše přijímáme.

Ptali jsme se dětí, které letos u prvního svatého přijímání na tyto otázky:

- 1) Když si vzpomeneš na neděli, ve které jsi poprvé přijal své první svaté přijímání, co tě napadne jako první a proč?
- 2) Pomáhal jsi nějak rodičům při chystání na tento tvůj velký den? Pokud ano, tak jak?
- 3) Který dárek ti v tento den udělal největší radost a proč?

Odpovědi našich dětí:

Tereška Nováková

1. Napadne mě, jak jsem poprvé ochutnala hostii, protože jsem se na to dlouho těšila.
2. Ano, pletla jsem věnec na paškál, dělala jsem růžičky z krepevého papíru, zdobila jsem stromy venku fáborkama.
3. Kancionál.

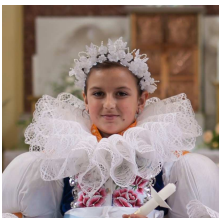
Viktorka Klazarová

1. Neděla byla pro mne sváteční den. Měla jsem bílé šaty a těšila jsem se až přijmu tělo Pána Ježíše.
2. Pomáhala jsem rodičům s výzdobou kostela a přípravou svátečního oběda.
3. Největší radost mi udělalo to, že jsem přijala Tělo Pána Ježíše. Dále jsem dostala řetízek s křížkem a kříž na stůl. Udělaly mi velkou radost, protože připomínají Pána Ježíše.

David Lovecký

1. Když mi otec dal první svaté přijímání
2. Ano, zdobil jsem stromky u kostela a chystal jsem talířky.
3. Kolečkové brusle, protože jsem dlouho nebruslil.

Sára Bedravová

1. Byl to pro mě slavnostní den.
2. Ano, pomáhala jsem jak doma, tak u kostela.
3. Všechny!, byly od všech příbuzných.

Děkuji dětem za jejich čas a ochotu ☺

Martina Šimšová

První svaté přijímání v Kněždubě

Neděle, 24. května

Letos se k prvnímu svatému přijímání připravovalo 9 dětí – Saša Máčala, Tomáš Skalka, Mirek Mařík, Marek Říha, Jirka Piškula, Jakub Chudíček, Vanesa Glozová, Leona Vítková a Kristýna Frolková. Děti se připravovaly v hodinách náboženství pod vedením otce Miroslava.

My, rodiče, jsme se také snažili vytvořit co nejlepší atmosféru v tak slavný den. A tak se zdobilo v kostele i kolem něj. Jen jsme si museli dávat pozor na to, **aby vnější věci nezastínily to nejdůležitější – samého Ježíše, kterého přijmou naše děti.**

V sobotu večer si děti připomněly svůj křest, kdy jim otec polil svěcenou vodou hlavu. **Pak přijaly svátost smíření, po které každý z nich zapálil se svým tatínkem svoji svíčku na znamení Božího světla v duši.** Maminky jim k tomu zpívaly Čistou studánku. Nakonec s otcem Miroslavem před kostelem spálily své lístky s hříchy.

A v neděli 24. 5 2015 nastal ten dlouze očekávaný den, kdy poprvé přijaly svaté přijímání. Při kázání otec dětem připomněl dary Ducha svatého, které nám Bůh nabízí.

Všem dětem přejeme, aby jim setkání s Ježíšem nikdy nezevšednělo.

Jana Piškulová

První svaté přijímání - očima maminky

My, mamky, se snažíme dětem i všem kolem sebe udělat tento den pěkný a výjimečný. Z vnějšího pohledu to znamená úklid, zdobení kostela, vaření oblíbeného jídla a nějaké dobroty pro naše děti i pro hosty. K tomu všemu nám děti pomáhají, ale mnohdy i zkouší naši trpělivost. Ale nikdo z nás dodnes není dokonalý. A tak chápeme jejich obavy ze zpovědi, těšíme se z jejich radosti a s úsměvem sledujeme, jak se těší na první svaté přijímání a užívají si, že jsme my i Bůh s nimi.

Myslím, že se mše svatá otci Miroslavovi moc povedla. Děti se jí aktivně účastnily a naplno prožily. Věřím, že si budou pamatovat, jaké dary Ducha svatého dostaly. Za nás rodiče mu moc děkuji, že děti připravuje a vede a také děkuji všem, kdo nám s přípravami nebo průběhem slavnosti pomohli.

Modlím se, aby v srdcích našich dětí bylo vždy dost lásky k Bohu i k lidem.

Jarka Skalková

Po uplynulé neděli děti dostaly dvě otázky:

Co se vám na prvním svatém přijímání líbilo?

Odpovědi dětí:

- že jsem přijal Tělo Kristovo,
- výzdoba kostela,
- byl o mě doma zájem,
- jak nám otec dával hostii,
- že jsem měl na sobě kroj...

Co tě nejvíc překvapilo?

Odpovědi dětí:

- křestní svíce, protože jsem ji viděl poprvé v životě
- že mi padal kroj
- jak u přímluv hrály housle
- že jsme dostali dárky
- připomínka křtu, která proběhla v sobotu
- zabalené dary Ducha svatého při mši svaté

Rozhovor připravila Jana Piškulová

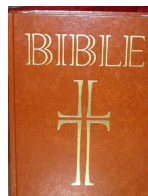
Kázání plné dárků pro děti přistupující k 1. svatému přijímání

Otec Miroslav nejen děti připravil k 1. svatému přijímání, ale taky si pro ně připravil **kázání plné dárků**. A jak sám řekl: **“Nejen já vám nesu dárek, ale je to sám Bůh, který nás obdarovává sedmi Dary:“**

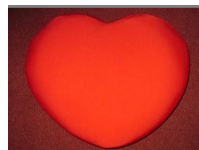

Dar moudrosti (symbol - sova) je prvním z darů Božích. Pomocí moudrosti, kterou nám dává Duch svatý, můžeme poznat, jak dobrý a laskavý je Bůh. Moudrost nám navíc pomáhá poznat, co je v životě pro naši duši opravdu důležité a co ne.

Dar rozumu (symbol - Bible). „Ale já přece nejsem hloupý,“ může se někdo ohradit. „Umím číst, psát, počítat, nač takový dar?“ V rozumu, který potřebujeme pro život pozemský a pro život věčný, je přece jen trochu rozdíl. **Rozumem osvěceným Duchem svatým můžeme pochopit, co a proč nám Bůh sděluje.** Rozumem přijímáme pravdy a zásady, které nám Pán Bůh předkládá. Protože tyto pravdy jsou obsaženy v Bibli, symbolem rozumu je zde Bible.

Dar umění (symbol - srdce) - Když se řekne „umění“, lidé si obvykle představí nějakého malíře, herce nebo zpěváka. Dar umění nám však dává Duch svatý proto, **abychom uměli svůj život přizpůsobit Pánu Bohu,** abychom se uměli správně modlit, uměli dobře vycházet s druhými lidmi, abychom uměli své srdce přizpůsobit druhým lidem. Proto je zde symbol srdce.

Dar rady (symbol - šipka) - Co znamená někomu dobře poradit? Dar rady v Duchu svatém nám pomáhá v rozhodování. **Pomáhá odlišit, co je dobré a co zlé.** Ukazuje, co máme dělat a čeho se naopak varovat, co říci a co naopak zamlčet. Šipka, podobně jako rada ukazuje, kterým směrem se dát.

Dar síly (symbol - meč) - Někdo si řekne: „Sílu potřebuji. Když mně bude někdo ubližovat, aspoň se ubráním.“ Nebo: „Chci mít pořádné svaly.“ Jenže síla jako dar Ducha svatého není o pomoci v bitce ani o velkých svalech. Dar síly od Ducha svatého nám **dává odvahu, statečnost podnikat velké věci pro Boha** a třeba pro něj i snášet posměšky od druhých. Dar síly pomáhá vytrvat ve víře, i když se mi nechce, i když se mi druzí smějí.

Dar zbožnosti (symbol - sepnuté ruce) - Víte, kdo je to zbožný člověk? Ano, je to člověk, který se rád modlí, rád chodí do kostela na mši svatou, **rád se dovídá něco nového o Pánu Bohu, rád dělá dobré skutky a radost druhým.** Ke všem těmto věcem nás vede Duch svatý darem zbožnosti.

Dar bázně Boží (symbol miminko - panenka) - Mohli bychom říct **dar úcty k Bohu.** Pána Boha se nemusíme bát. Je velmi hodný, hodnější než ten nejlepší tatínek. Jenže v tom je trochu potíže. Někdo si řekne: „Nejhodnější tatínek a ještě neviditelný? Tak to mu mohu diktovat, co pro mě musí udělat, co mi musí dát.“ Ale tak to není. **Dar úcty k Pánu Bohu nás učí dobře poznat, kdo je doopravdy Pán Bůh,** jak nás má rád a co si k němu můžeme dovolit - **jak se k němu máme správně chovat.** Pán Bůh nás chrání jako tatínek, tak jako maminka chrání své malé děťátko.

Dary Ducha svatého jsou pravé dary. Víte, že když dary hodíte někam do skříně, brzy na ně zapomenete a k ničemu vám nejsou. **Užitečné jsou jen ty dary, které často a rádi používáme.** Takové by měly být i dary od Ducha svatého.

Heslo: Duch svatý přišel, aby nás obdaroval svými dary.

Ze života naší dětské scholy:

1. března jsme si se scholičkou připravily křížovou cestu. Zpívaly jsme písničky a děvčátka už dokonce četla jednotlivá zastavení sama! Po celou postní dobu jsme se postily. Každou sobotu vždy jedna z nás přinesla nějakou sladkost, kterou jsme si odřekli.

14. března se u nás v Kněždubě konala Dívčí vybijená schol. Měly jsme 2 družstva: Kněždub A a Kněždub B. Pilně jsme trénovaly - jak písničky na mši svatou, kterou jsme to všechno zahájily, tak na samotnou hru. Tréninky ve školní tělocvičně se vyplatily- umístily jsme se na krásném 1. a 2. místě! Obdržely jsme pohár, diplomy a velký balík plný dobrot!

19. dubna jsme zpívaly na Benefičním velikonočním koncertě pro Sabinku. Za sebe musím holky moc pochválit. Cvičily poctivě, moc se snažily a písničky zazpívaly krásně. Odměnou jim byl velký potlesk od přítomných a od Sabinky.

A tady je pár řádků od našich děvčátek: **Co se vám líbí na schole?**

Lucka Hoňková - Na schole se mi líbí, že jsme hrály vybišku. A také, že existuje schola. A také tu mám kamarádky. A hlavně, že dostáváme dárky.

Andrejka Šmejdocvová - Líbí se mi na schole zpívat a na faře hrát hry a jak jsme hráli vybišku, i když se mi na scholu někdy nechce, ale jdu a potom se mi to líbí. Ráda hraju Tik Tak Bum!

Anetka Skamelková - že zpíváme, že hrajeme hry, že byla vybiška, že zpíváme v kostele, že jsou dětské mše, že existuje kostel, že tu jsou kamarádky, že jezdíme na koncerty, že jsme na faře, že se modlíme, že jsou holky vedoucí

směšné (pozn. vedoucí: 🤪🤪🤪?)

Eliška Mokrošová

- kamarádky

Nikolka Petruchová

- můžu tu zpívat, můžu hrát hry, mám tu kamarádky

Žaneta Šantavá

"Parta nadšenců"

Jak vlastně tahle parta vznikla?

To jednoho dne minulého roku přišel nápad pomoci naší scholičce s Velikonočním koncertem. A tak se sešli lidé, kteří se CHTĚLI zapojit, CHTĚLI si zazpívat, CHTĚLI strávit společný čas... slovo CHTĚLI zdůrazňuju, protože je zde velmi důležité. **Takoví jedinci, dodávají celému společenství energii, chuť, elán, nové nápady, ...** V životě jsem už měla možnost pracovat i s těmi, co museli. Říkali: "mamka to chtěla", "já musím", "babička mě poslala" a ten rozdíl od těch, kteří CHTĚJÍ je tak obrovský... však to někteří znáte...

Kdo vlastně teda jsme?

Dá se říct, že **jsme jedna rodina** 😊 máme tu - mamky, tatky, dcery, syny, manžele, sourozence, sestřenice, partnery, kmotry, neteře, kámoše 😊. Rádi uvítáme nové nadšence. Přijďte za námi!

Co jsme už prožili?

Minulý rok jsme zpívali na Velikonočním koncertu a na 1. svatém přijímání. Letos jste nás mohli slyšet o Vánocích, na Benefičním velikonočním koncertu pro Sabinku a na 1. svatém přijímání.

Ráda bych tu podotkla, že našemu společenství nejde o to "ukázat se", záměrem není soupeřivost ani dokonalost (i když se na zkouškách moc snažíme, aby se to dalo poslouchat 😊). A po tu dobu, kdy tato naše parta bude "fungovat" o to budu bojovat... Otcí Miroslavovi bych chtěla moc poděkovat za podporu!

Žaneta Šantavá

Ze života Misijního klubka:

Pomalu, ale jistě se u dětí vytváří vztahy. Pomalu, ale jistě se děti více a více stávají mladými misionáři. **Děti, které myslí i na pomoc druhému.** Upevňují svůj vztah k Bohu, k sobě samému a k druhým.

Každý začátek je těžký, možná se zdá i nekonečně dlouhý, ale stojí za to ho zvládnout co nejlépe. **Vytrvalostí, trpělivostí, ale i pravidelností setkávání.** Děti z Misijního klubka se opravdu snaží chodit poctivě a to se na nich cení. Protože i pravidelnost setkávání je nesmírně důležitá při utváření vztahů ve společenství.

Tito mladí misionáři zatím ještě nesložili žádný oficiální slib své činnosti, přesto však se jim v srdci tento slib už vytváří. Je to poznat v jejich slovech, činech, v jejich radosti, jejich úsměvu...

Missio znamená posláním. Posláním každého člověka. **Posláním plnit vůli Boží...**

HORSKÉ KLUBÁNÍ

V dubnu jsme měli možnost s několika dětmi strávit krásný víkend ve Špindlerově Mlýně na Horském

klubání. Jednalo se o celorepublikové setkání dětí z Misijních klubek. Počet dětí byl velmi omezený, proto se poprvé na tento víkend dostaly pouze čtyři děti. Víkend byl plný seznamování,

inspirací, slunečné a zasněžené krajiny a hlavně krásné prožitých chvil. Náplní bylo představování Misijních klubek, zpívání, mše svatá, divadlo, zajímavosti z misijních cest, tvořivost, hry, sáňkování ...

Na tomto setkání **byl představený i nový ředitel papežských misijních děl Mgr. Leoš Halbrštát**, trvalý jáhen, který již oficiálně převzal tuto svou

funkci s tím, že otec Jiří Šlégr zůstane ještě nějaký čas v jeho blízkosti a bude mu se vším pomáhat.

S otcem Jiřím Šlégrem,
bývalým ředitelem
papežských misijních děl.

V měsíci dubnu jsme taky s dětmi oslavili **výročí jejich 1. svatého přijímání**. Na tento významný den se nezapomíná a ani děti nezapomněly.

Hodně z nich vzpomínalo na své zážitky a jedinečnost tohoto dne.

V měsíci květnu jsme navštívili Eucharistický kongres v Olomouci, o kterém je více v nadcházejícím článku.

V tomto měsíci jsme taky začali **více rozvíjet naši snahu o pomoc druhým**. Začali jsme sbíráním léčivých rostlin, které sušíme, prodáme a penězi pomůžeme chudým dětem. Zatím se největším sběratelem bylinek stal Jožinek Chudíček, který se svou snahou je velkou motivací pro ostatní děti.

Naše Misijní klubko se taky začalo starat o studánku v lese. Chuť dětí do této činnosti je velká a pevně věřím, že jim i zůstane. Vždyť přírodu stvořil sám Bůh a je naší povinností se o ni starat a udržovat ji v pořádku. Obzvláště u pramene.

Za všechny
mladé misionáře,
teta Lenka

Diecézní eucharistický kongres 15. 5. 2015 v Olomouci

Na Eucharistický kongres v Olomouci se sjelo velké množství dětí a jejich doprovodu. Stejně tak slavnostní mši svatou provázelo velké množství kněží z různých děkanátů. I děkanát Veselí nad Moravou měl velké zastoupení. Z naší farnosti podpořilo toto setkání celkem 16 mladších a 22 starších dětí.

Mši svatou sloužil arcibiskup Jan Graubner a kazatelem byl biskup Josef Hrdlička.

Biskup Josef Hrdlička mluvil mimo jiné o statečnosti a odvaze hlásit se ke Kristu. Být příkladem všem, se kterými se setkáváme. Být živými svědky Kristova života. Prožívat radost ze spojení s Ním. Radost, která je patrná i z každého pohledu otce biskupa...

Setkání jako bylo toto je opět nezapomenutelným zážitkem. Dalo by se říct, že se jednalo o střed celého Eucharistického kongresu. Eucharistický kongres začal přípravnými tématy od ledna a vrcholit bude v říjnu Národním eucharistickým kongresem v Brně. Květnové setkání byl tedy určitý střed. Polovina cesty v májovém měsíci. Měsíci Panny Marie.

Panna Maria, prostřednice všech milostí, vyprosila určitě mnoho milostí i pro toto setkání, které začalo mší svatou, po ní následovaly různé aktivity, které byly na výběru dětí. Z naší farnosti jsme s dětmi shlédli divadlo Víti Marčíka.

Závěr patřil společné adoraci v kapucínském kostele Zvěstování Panny Marie. Adoraci vedl p. Roman Vlč z Veselí nad Moravou. Starší děti zůstaly s otcem Miroslavem a tetou Kristinou na noční program pro mládež a vracely se až v sobotu dopoledne. Mladší děti po skončení poznávaly náměstí Olomouce.

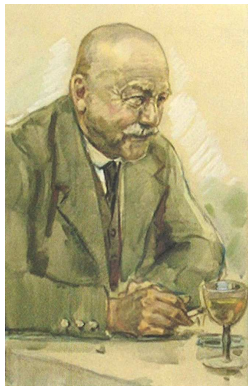
Lenka Mokořová

Arcibiskup Jan Graubner říká:
*„Počet mladých v církvi narůstá díky
společnostvím, ve kterých se mohou mladí lidé
setkávat.“*

Malíř Joža Uprka a jeho putování krajem svatého Antonínka

V tomto roce si připomínáme výročí 75 let od úmrtí největšího malíře Slovácka, Jože Uprky. Malíře, který svými malbami vyzdobil i náš kostel sv. Jana Křtitele.

Tento malíř vytvářel svá díla v ateliérech naší milé Moravě. Při tvorbě často pobýval kupř. v **Blatnici**, kde **tvořil oltářní obraz sv. Ondřeje** a zachycoval i mnohé varianty **poutě k sv. Antonínovi**, ve vlčnovské stodole Šimona Pavelčíka vznikala studie k Jízdě králů ve Vlčnově, a ve Věrovanech v tzv. Novosadech u rodiny Čapkové v raném kumštýřském období maloval do kostela Křížovou cestu a v Brodce u Přerova řadu portrétů. Improvizované ateliery měl taktéž v Uherském Hradišti, když mimo jiné zdobil i zdejší radnici. Samozřejmě, že tvořil i na Podluží, Dolňácku a dost výrazně i v horňácké Velké, kde měl spoustu kamarádů, a kde se setkával se svými přáteli ze Súchovské republiky, malíři Janem Hudečkem a též Cyrilem Mandelem, Antošem Frolkou i bratrem Franckem Úprkou, sběratelem písní Martinem Zemanem, řídícím učitelem Aloisem Fialou, spisovatelem Otakarem Bystřinou, Matoušem Beňou, bratry Mrštíkovými, ale i Leošem Janáčkem a milovanými hudci v čele s Pavlem Trnem a Jožou Kubíkem Cigáněm a dalšími Veličany. Zde vytvořil rovněž řadu obrazů, kupř. Úvodnice z Velké, Pro péřečko a mnoho jiných děl, které široká veřejnost jistě zná.

Před 75 lety, 12. ledna 1940, oznamoval za ustupujícího šera a na úsvitu přicházejícího dne hroznolhotský Umíráček tesklivým zvoněním, že v nedožitých devětasedmdesáti letech skonala největší osobnost tohoto městečka. „*Odešel navždy velký mistr štětce,*“ *pronesl* tehdy osobní lékař Joži Úprky, prof. MUDr. František Pavlica.

Mistrův přítel a spoluobčan, který u malířova lože strávil mnoho dní i tu dlouhou, poslední noc umělceho života ve svých vzpomínkách píše: „*Večer si ještě nechal donést čtyřměsíčního vnuka Joženku, pohrál se s ním a polaskal. Tep byl nitkový, sotva hmatný. S blížící se půlnocí dostavil se neklid. Chtěl do křesla, ovšem to nešlo: při posazení se dostavovala mdloba...*“

Po druhé hodině noční se neklid stupňoval. Mistr dýchal namáhavěji, 48 dechů za minutu, ale na nic si nestěžoval. Ptal se na hodiny a nechal si podat ze stěny fotografii, na níž byl o svých 78. narozeninách se synem, snachou a

vnukem Joženkou. Stále byl při dobré paměti. Posílal nás spát nebo žádal opět a opět vody. A čerstvé, studené. Blíží se čtvrtá hodina. Neklid na chvilku ustává, nemocný žádá větší světlo. Víc světla víc života! Rozžali jsme tedy celý lustr uprostřed ložnice. Mistr se na chvíli upokojil. Ale za chvíli hledá zase místo, kde by se to nejlépe spalo. Hned chce výše, hned na pravý bok, hned přitahuje pokrývku až k bradě, jen ruce jsou studené, pokryté ledovým potem a nechce je mít schované... Před půl pátou se Mistr uklidňuje. Nitkový puls přestává být hmatný. Občasné „Bože“ se ozve z úst umírajícího. Hladíme Mistra a dodávám klidu i odvahy nešťastným příbuzným, kteří se snaží zachytit rukama poslední teplo unikající z rukou tatíčkových... Těch rukou, které stvořily tolik krásy a zachytily mizející poklady!

V půl páté se Mistr obrací na znak, upřeně se podíval na nás okolo, pak se podíval do stropu a nato klidně umírá... Dech ustává, pootevřené oči hasnou a upírají se kamsi do tajemného neznáma, do velké dálky. Srdce ještě tepe, ale už přestává také, až v 5.32 ustalo úplně. Velký umělec Joža Uprka dokonal. Otevíráme okno a pouštíme duši..."

Pomyslná umělcova duše vylétne oknem do studeného lednového rána.

Vznáší se a z výše jako na dlani vidí před sebou celou životní pouť Mistrovu. Pohlédne do blízkého Kněždubu na rodný umělcův dům, v němž **26. října 1861 v č.p. 137 přišel na svět jako prvorozený syn Jana a Evy Uprkových**. Na selském dvorku zahlédla i mladší skotačící sourozence, bratry Martina a nejmladšího Frantu i sestru Bětušku. Její pohled patří též městu Strážnici, kde se mladý Joža dva roky trápil na německém gymnáziu. Zalétne i nad Olomouc, aby pozdravila tamní české gymnázium, z něhož Joža Uprka v roce 1881 odchází na AVU do Prahy a roku 1884 pak na akademii do Mnichova.

Pod sebou vidí vzdálené země, v nichž čerpal inspirační dojmy. Rozpoznává Paříž, Londýn, rovinaté Holandsko, pohledem směřujícím na jihovýchod zahlédne Dalmácii, Bosnu i Hercegovinu, přes Středozemní moře dohlédne až do Egypta, Palestiny a Malé Asie, Pootočí-li se k východu, rozprostírají se před ní ruské pláně i Slovensko. Zde všude kráčela noha-umělcova a poznávala přírodní krásy a tamější obyvatele. Všude se mu líbilo. Co kraj, to nové poznatky a vnímání krásna.

Duši se zastesklo a klesla níže, aby se alespoň ještě jednou pokochala pohledem na rodný kraj. S velkým zaujetím přehlédla celý ten **krásný kout**

Moravy, který malíř tolik miloval. Ten se jí líbil nejvíce, ten jí **přirostl k srdci tak, že tomuto kraji věnoval umělec celý svůj plodný život a vytvořil v něm svá nejlepší a nezapomenutelná díla.** Duše uviděla před sebou opět tu

nádheru lidových krojů z malé i velké umělcovy Poutí u Sv. Antonínka, jež mu získala nesmírné ocenění uměleckého světa v pařížském Salonu cenou Grand Prix. Zavzpomínala též, jak významní francouzští kritici vyslovovali tehdy slova uznání a chvály, když slováckého malíře přirovnávali ke květomluvným básníkům, kteří barevnými verši opěvují svůj kraj, Malá Pout' původně Prahou provedení zlatou medailí, kterou Mistrovi, v roce 1884 uděluje Česká akademie výtvarných umění. To už umělcova hvězda plně a jasně září. Dříve nebo později vzniknuvší díla -Tarmak v Hroznové Lhotě, Jízda králů ve Vlčnově, Polední odpočinek, Rozsévač, Štěrkaři, Jaro, U zabitého, Pro péřečko, Dívka z Kněždubu, Z kostela, Mladá láska,

Žebráci, Na poli, Do Rakús, Žarošická pout', Babí léto a řada jiných, větších i menších pláten, se váže k rodnému kraji, vesničanům a jejich způsobu života. Uprka v nich pro generace zachytil nejen kus historie, zvykosloví, hmotnou kulturu lidu, ale též slováckou hrdost a původnost našeho venkova. I Modlící se ženy z Pováží, Triptychy slovenské, Triptychy moravské a další díla vytvořená Mistrem Uprkou za čtrnáctiletého pobytu na zámku v Klobušicích u Ilavy (1924-1937), kam se v 63 letech načas přestěhoval, čerpají ze stejného prostředí jako ta, která byla stvořena na Slovácku.

Vidina malířových obrazů připomenula duši místa, v nich umělec svá díla vystavoval. Jeho výtvarné práce visely v mnoha výstavních síních Slovácka, Moravy, Česka, ba snad ve všech galériích v Evropě a ojedinele i v zámoří.

Vzpomínky na tvorbu nejznámějších děl přiměly malířovu duši obrátit zrak k hroznolhotskému ateliéru, kde bývala plátna často tvořena nebo alespoň umístována. Vybavilo se jí, jak mladý malíř po návratu ze studií bydlel nejdříve u tetičky Větrískové, jak si později koupil od strýčka Falešníka sklep v Hliníkoč, jak vedle sklepu postavil ateliér i chalupu, kterou mu na rozhraní století architekt Dušan Jurkovič přestavil v nádhernou vilu, v níž od roku 1899 žil s manželkou Anežkou, rozenou Králíkovou ze Svatobořic, již si vzal až po narození prvního syna. Anežka mu porodila tři chlapce Jožku, Jana, Petra (zemřel 1903) a dceru Boženu. O čtrnáct let mladší Uprkova modelka, milenka a pozdější žena byla velmi hezká (dvořil se jí sám velký francouzský sochař Auguste Rodin a daroval jí i prsten), ale i křehká. Neunesla tíhu těžké práce v domácnosti a na jeho selském gruntě, ani psychickou zátěž při výchově dětí,

mistrův bouřlivý a bohémský život i jeho častou dlouhodobou nepřítomnost. Vyčerpaná fyzicky i duševně se od roku 1904 ambulantně léčila v nemocnici. Až do smrti zde pobývala pro duševně choré. Nakonec žila 55 let v psychiatrické léčebně v Kroměříži, kde roku 1959 také zemřela.

V této chvíli si duše uvědomila, že osud odňal umělcovi značnou část tepla z jeho rodinného krbu a na úkor toho mu přiřkl uměleckou velikost a slávu. V tomto připomnění slávy uviděla duše upravenou zahradu a v ní

velké množství všemožných návštěv. Vidí nejen velické hudce, hrající zde roku 1902 slavnému francouzskému sochaři Augustu Rodinovi, malířce Zdeňce Braunerové, Alfonsu Muchovi, ale i mnohé jiné umělce a hosty, mezi něž předně patřivali členové tzv. Suchovské republiky, bratři Mrštíkové, fotograf Karel Dvořák a mnozí místní i přespolní přátelé a známí, kteří v jeho sklípku dlouho do noci besedovali, a kde malíř jiskřival vždy veselým a jemu vlastním humorem. Stejně ráda duše zavzpomínal na dávnou dobu mladosti a inspirační chvíle prožívané na Horňácku o Božím těle i mářímagdalských poutích mezi přáteli, hudci, moravskými umělci a intelektuály.

S povzdechem, že už vše končí, duše zamířila i k Hodonínu, kde bylo velkým přičiněním mistra Uprky založeno roku 1907 Sdružení výtvarných umělců moravských, kteří si tu také způsobem sobě vlastním vystavěli Dům umění, v němž vystavovali svá díla. Ke sdružení se hlásili kumštýři jako Jano Kohler, Alois Kalvoda, Cyril Mandel, Martin Benka, Antoš Frolka, Franta Úprka, Antonín Hudeček a další. Nejvíce mezi nimi vynikal Joža Uprka, první předseda tohoto sdružení a veliký národní umělec moravský. Od Hodonína umělcova duše stoupá výš a výš. Slabým a tichým hlasem praví: Uložte mou tělesnou schránku do blízkosti mých drahých, mého tatínka, mamičky, bratra Františka, žáka Antoše Frolky a ostatních kněždubských rodáků.

A tak se v neděli 14. ledna v Hroznové Lhotě shromáždilo tolik lidu, že veškerá prostranství kolem kostela, mistrovny vily, silnice vedoucí do Kněždubu byla zaplněna davy, které se s největším malířem Slovácka přišly rozloučit.

koníčky tam ty,

Velký moravský umělec tehdy odešel, ale jeho obrazy k nám i nyní promlouvají a přináší nám kus mizejícího venkovského života.

Antonín Mička

Príspevek dodal pan Josef Zubatý st.

PASTORAČNÍ PLÁN

červen - srpen

10. června	Mše svatá na ukončení školního roku – Tvarožná Lhota
11. června	Mše svatá na ukončení školního roku – Kněždub
21. června	Pout' ke sv. Janu Křtiteli – patrocinium – Kněždub Mše svatá v 10.30h
Začátek července	Ministrantský tábor s Jackem
6. července	Primiční mše svatá Martina Rumiška v 10.30h – Nová Lhota
7. července	Divadlo na farní zahradě v 18h – František z Assisi
11. července	Pout' za obnovu rodin a nová povolání – Sv. Antonínek Děkanátní pout' s arcibiskupem Janem Graubnerem
25. – 26. července	Pout' ke sv. Anně – patrocinium – Tvarožná Lhota V neděli mše svatá v 10.00h
19. – 24. července	Dětský tábor s Bohunkou – „Dračí jezdci“ - Valašská Bystřice
2. srpna	Prosebná pout' na sv. Antonínek – mše sv. v 15h + nověna
30. srpna	Žehnání aktovek při nedělní mši svaté
6. září	Dožínky – děkonná nedělní mše svatá

NÁVŠTĚVA NEMOCNÝCH

Tvarožná Lhota	4. června	2. července	6. srpna
Kněždub	5. června	3. července	7. srpna

V NAŠÍ FARNOSTI PRAVIDELNĚ ČTVRTEČNÍ ADORACE 20-21HOD.

VEČERNÍ ADORACE
SE SVÁTOSTÍ SMÍŘENÍ

Kněždub	4. června
Tvarožná Lhota	11. června

VEČERNÍ ADORACE

Kněždub	18. června
Tvarožná Lhota	25. června

Během prázdnin večerní adorace nebudou.

V NAŠÍ FARNOSTI JSME SE ROZLOUČILI

Kněždub

Božena Bílová	+ 26. února
Jan Petrucha	+ 28. února
Marie Novotná	+ 1. dubna
Marie Chromečková	+ 14. dubna
Vlasta Sedlářová	+ 20. dubna
Eva Dráčová	+ 10. května

Tvarožná Lhota

Josef Uříčář	+ 18. dubna
Marie Kašná	+ 27. května

DĚTI, KTERÉ PŘIJALY SVÁTOST KŘTU A JEJICH VÝZNAMNÝ DEN

Kněždub

Kateřina Náhlíková	15. března
Kristýna Hamacková	26. dubna
Apolena Knotková	16. května

Tvarožná Lhota

Justýna Nová	2. května
Šimon Sporysz	23. května

Příští číslo farního zpravodaje vyjde **6. září 2015.**

Uzávěrka příspěvků je **30. srpna 2015.**

Vydává: Římskokatolická farnost Kněždub

Zodpovědná osoba za veškerý obsah zpravodaje Lenka Mokořová.

Vychází pro vnitřní potřebu farností. Počet výtisků 280ks.

Dobrovolné příspěvky je možné vhodit do kasičky vzadu v kostele.

Email: farnostknezdub@seznam.cz

Web: farnost-knezdub.cz

Modlitba sv. Františka z Assisi

Milovaný Pane, udělej ze mě nástroj svého pokoje a míru,
abych vnesl lásku tam, kde je nenávisť,
odpuštění mezi ty, kteří zraňují,
abych přinesl víru těm, kteří jsou zmítání pochybami
a naději všem zoufalým.
Abych vnesl světlo tam, kde vládnu temnoty,
abych přinesl radost všem smutným,
jistotu tam, kde je malomyslnost.

Pane, učíš, abych nehledal útěchu, ale abych jiné těšil,
abych nehledal pochopení, ale jiné chápal,
abych nechtěl být milován, ale sám miloval.
Vždyť tím, že dávám, dostávám,
tím, že odpouštím, je mi odpuštěno,
tím, že umírám, budu zrozen pro věčný život.
Amen.

Svatý František se narodil roku 1282 v městě Assisi v Itálii. Měl se podle vůle otce stát kupcem. Jednoho dne vstoupil František do polorozpadlého chrámu sv. Damiána a modlil se. Pojednou uslyšel hlas: "**Františku! Jdi a obnov můj dům, neboť hle: rozpadá se!**" František šel domů, vzal ze skladu několik balíků sukna, vložil je na koně a na trhu prodal jak sukno, tak koně. Peníze pak věnoval na opravu kostela. Františkův otec se rozhněval a žádal po něm, aby se zřekl nároku na dědictví.

František se všeho vzdal a žil v naprosté chudobě. Brzy se k němu přidávali druzí, kteří chtěli žít jako on: **v pokoře a chudobě**. Hlavním předpisem je naprostá chudoba, nikdo nesmí peněz přijímat ani vlastnit.

Kdo umí řemeslo, ať pracuje! Za práci ať nežádá peněz, nýbrž jen pokrm. **Svatý František zemřel dne 4. října 1226, ve věku 44 let. Patron** Itálie, Filipín, **ekologie a ochránců přírody, chudých, kupců, vzýván proti** bolestem hlavy.

**DIVADLO O FRANTIŠKOVĚ Z ASSISI
V ÚTERÝ 7. ČERVENCE 2015 V 18 HODIN
NA FARNÍ ZAHRADĚ**